ഗ്രന്ഥശാലാ ന
വിദ്യാഭ്യാസത്തി

ആർ രാമ

സമൂഹ പുരോഗതിക്ക് അനുപേക്ഷണീയമായ പ്രവർത്തന മേഖലകളെ സംബന്ധിച്ച് സുപ്രധാനമാണ് ഗ്രന്ഥശാലാ നിയമം. ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിയെയും ഒപ്പം സാമൂഹിക—സാമ്പത്തിക പുരോഗതിയെയും ഇത് നേരിട്ട് ബാധിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വാർത്താ വിനിമയ മാദ്ധ്യമങ്ങളുടെയും പരിധിയിൽ വരാത്ത, നമ്മുടെ ജനതയുടെ ദരിദ്രരായ ഗ്രാമീണരായ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വിജ്ഞാനത്തിന് വാർത്തകൾക്ക് വിനോദത്തിന് ആശ്രയിക്കാനാവുന്ന സമൂഹ കേന്ദ്രങ്ങൾ പൊതുഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക വേണ്ടി ധാരാളം പണം ചെലവിടുന്ന നാം, ജനകീയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഏററവും പ്രധാന പങ്കുവഹിക്കേണ്ട പൊതുഗ്രന്ഥാലയ സേവനം എവർക്കും ഉറപ്പു വരുത്തുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ നിയമ നിർമ്മാണത്തിന് വരുന്ന കാലതാമസവും ന്യായീകരിക്കാവുന്നതല്ല.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുന്നിട്ട നിൽക്കുന്നു, എന്നഭിമാനിക്കുന്ന കേരളം ഗ്രന്ഥാലയ നിയമത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ട് നാല് ദശകത്തോളമായി, ഇതിനിടക്ക് മററു ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലൊക്കെയും ഗ്രന്ഥശാലാ നിയമം നിലവിൽ വരുകയും ചെയ്തു. ഗ്രന്ഥാലയ നിയമനിർമ്മാണ ശ്രമങ്ങൾ നാം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ തന്നെ ലോകപ്രശസ്ത ഗ്രന്ഥാലയ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡോ. എസ് ആർ രംഗനാഥൻ കേരളത്തിനുവേണ്ടി സമഗ്രമായ ഒരു ഗ്രന്ഥശാലാ ബിൽ രൂപപ്പെടുത്തുകയുമുണ്ടായി. തുടർന്നും ഇവിടെ പല ബില്ലുകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും ഒന്നും തന്നെ നിർഭാഗ്യവശാൽ നിയമമായില്ല.

ഇത്രയും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സാമൂഹ്യ നിയമം നിലവിൽ വരാത്തതിന്റെ കാരണങ്ങളിൽ ഏററവും പ്രധാനം ഗ്രന്ഥശാലാ നിയമത്തിന് വേണ്ടി ജനങ്ങളിൽ നിന്നും ശക്തമായ ഒരാവശ്യപ്പെടൽ ഉയർന്നു വരുന്നില്ല എന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസപരമായി മുന്നിട്ട നിൽക്കുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിൽ നിന്നമാണ് ഇവിടെ ഇത്തരം ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി എപ്പോഴും ശബ്ദമുയരുന്നത്. അവർക്ക് മാത്രമാണ് ഗവൺമെൻറിനെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ സ്വാധീനിക്കാവുന്നത്. പക്ഷേ ഭൂരിഭാഗവും നഗരങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടർക്ക് ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ള ഗ്രന്ഥാലയസേവനം ഒന്നുകിൽ തങ്ങളുടെ സമീപത്തു് ലഭ്യമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ അത് ലഭ്യമായിടത്തു് എത്തിച്ചേരാൻ അവർക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടില്ല. ദാരിദ്ര്യത്തിലും അജ്ഞതയിലും കഴിയുന്ന കർഷകരും തൊഴിലാളികളുമായ ഗ്രാമങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന നമ്മുടെ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഇന്ന് പൊതു ഗ്രന്ഥാലയ സേവനം അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. അവർക്കാണ് ഇന്നത് ലഭ്യമല്ലാത്തതും. പക്ഷെ ദൈനംദിന ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിനിടയിൽ ഉടൻ ഫലം പ്രകടമാവാത്ത ഇത്തരമൊരു സേവനം അവർ ആവശ്യപ്പെടില്ല. ഈ സൗകര്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾതന്നെ അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗം, മററുള്ളവരുടെ പുരോഗതിക്ക് വേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തുമെന്ന് നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാനുമാവില്ല. ഈ സാഹചര്യങ്ങളാണ്, പൊതു ഗ്രന്ഥാലയ സേവനം എല്ലാവർക്കും ലഭ്യമാക്കാൻ വേണ്ട വ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുക. ജനായത്ത ഗവൺമെണ്ടുകളുടെ പ്രധാന ഉത്തരവാദിത്വമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

ജനങ്ങൾ സ്വന്തം പരിശ്രമത്തിലൂടെ കെട്ടിപ്പടുത്ത മഹത്തായ സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രങ്ങൾ എന്ന് അഭിമാനത്തോടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാവുന്ന നാലായിരത്തി അഞ്ഞൂറോളം ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ ഇന്ന് കേരളത്തിലുണ്ട്. ഇത് സൃഷ്ടിക്കുന്ന, നമുക്ക് വേണ്ടത്ര ഗ്രന്ഥാലയ സൗകര്യങ്ങളുണ്ടെന്നും ഗവൺമെണ്ട് അതിന് ആവശ്യമായ ധനസഹായം നൽകുന്നുവെന്നുമുള്ള തോന്നലും ഗ്രന്ഥാലയ നിയമ നിർമ്മാണത്തെ മാററിവെയ്ക്കാൻ കാരണമാവുന്നു. വിനോദത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള കുറെ പുസ്തകങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും ശേഖരിച്ച് വിതരണം നടത്തുകയും വല്ലപ്പോഴും കുറെ കലാപരിപാടികൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് പൊതു ഗ്രന്ഥാലയ സേവനം എന്നു എങ്ങനേയോ നമ്മൾ ധരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസ വിജ്ഞാന ആവശ്യങ്ങളെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമായാണ് ആധുനികലോകം പൊതു ഗ്രന്ഥാലയത്തെ കാണുന്നത്. അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർവഹിക്കാൻ പര്യാപ്തമാവുംവിധം അവയെ വികസിപ്പിക്കുവാൻ, അവയുടെ തുടർച്ചയായ സേവനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടത്രധനം ലഭ്യമാക്കികൊണ്ടിരിക്കുവാൻ, അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഏകോപിപ്പിക്കുവാൻ ഇന്ന് കാര്യക്ഷമമായ ഒരു സംവിധാനവുമില്ല. നിയമ നിർമ്മാണത്തിലൂടെ മാത്രമെ അത് സാദ്ധ്യമാവൂ.

മുൻപ് ഗവൺമെണ്ട് അവതരിപ്പിച്ച എല്ലാ പൊതു ഗ്രന്ഥശാലാ ബില്ലുകൾക്കും നേരെ വളരെയധികം എതിരഭിപ്രായങ്ങൾ പൊന്തിവരുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒരിക്കലും സാധാരണക്കാരായ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റേതായിരുന്നില്ല. അവർക്കും കാലാകാലങ്ങളിൽ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ധാരണകളുണ്ടാക്കാനും പ്രതികരിക്കാനുമാകുന്ന ഒരു ചുററുപാട് നമുക്കിന്നില്ല. നാം മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച ഒരു ന്യൂനപക്ഷമായ ഉന്നതവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നുമാണ്. ഈ നിരുൽസാഹപ്പെടുത്തലുകളും എതിർപ്പുകളും ഉണ്ടാവുന്നത്. അതിന് വ്യക്തമായ ചില കാരണങ്ങളുണ്ട്. നമ്മുടെ പൊതു ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽതന്നെ നിലനിർത്തുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ന്യൂനപക്ഷത്തിന് പ്രാതിനിധ്യമുള്ള ചില സംഘടനകളുടേയും വ്യക്തികളുടേയും സ്വകാര്യ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നതാണ് അവയിൽ ഏററവും പ്രധാനം. കുറേപ്പേരുടെ സ്ഥാനമാനങ്ങളും അധികാരങ്ങളും തുടർന്നു പോവാൻ ലൈബ്രറികളുടെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ സാദ്ധ്യതയൊരുക്കുന്നു. ലൈബ്രറികൾക്ക വേണ്ടി ഗവൺമെണ്ട് അനുവദിച്ചിരിക്കുന്ന സഹായധനം അങ്ങനെ വേണ്ടവിധം പ്രയോജനപ്രദമാകാതെ പോവുന്നു. നിയമ നിർമ്മാണ വഴി ഈ കേന്ദ്രങ്ങൾ യഥാർത്ഥ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളായി തീരുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ സ്വകാര്യ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്ന ഭയമാണ്. ഒരു സമഗ്രമായ ഗ്രന്ഥശാലാ നിയമം നിലവിൽവരുന്നതിനെ തട

ിയമം: സമൂഹ
ിന്റെ അടിത്തറ

ൻ നായർ

യുവാൻ ഈ സ്ഥാപിത താൽപര്യ സംഘങ്ങളെ എന്നും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്, അങ്ങനെയാണ് ഗ്രന്ഥാലയരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ, ഗ്രന്ഥാലയ നിയമത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കിയവർ, തന്നെ നിയമനിർമ്മാണത്തിന് തടസ്സമായിത്തീരുന്നത്.

പൊതു ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്ക് ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും സമൂഹ പുരോഗതിയിലും നിർവഹിക്കാനാവുന്ന പങ്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള വേണ്ടപ്പെട്ട കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര ബോധ്യമില്ലാത്തതാണ് ഗ്രന്ഥാലയനിയമ നിർമ്മാണത്തോടുള്ള അവഗണനയ്ക്കും കാലതാമസത്തിനും പ്രധാന കാരണങ്ങളായി ഡോ. എസ് ആർ രംഗനാഥനെപോലുള്ള ഗ്രന്ഥാലയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്.

ഒരു പൊതു ഗ്രന്ഥാലയത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും അതിന് സമൂഹത്തിൽ നിർവഹിക്കുവാനുള്ള പങ്കിനെയുംകുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ മാത്രമെ ഗ്രന്ഥാലയ നിയമ നിർമ്മാണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെയും അത്യാവശ്യത്തെയുംകുറിച്ച് നാം ബോധവാന്മാരാകൂ. പൊതു ഗ്രന്ഥാലയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കൽപ്പങ്ങൾ വെറുമൊരു പുസ്തകശേഖരമെന്ന പഴഞ്ചൻ ചിന്താഗതിയിൽനിന്നും എത്രയോ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ട അറിവുകൾ സംഭരിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും, ജാതിമത വർഗ്ഗ പ്രദേശിക ഭേദമന്യേ ജനങ്ങൾക്കാകമാനം സൗജന്യമായി ലഭ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളാണ് പൊതുഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ. അവ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും വിജ്ഞാനത്തിനും വാർത്തകൾക്കും മാത്രമല്ല. ജനതയുടെ സാംസ്കാരിക വികാസത്തിനും വിനോദത്തിനുംകൂടി ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത സേവനങ്ങൾ നൽകേണ്ട സ്ഥാപനങ്ങളാണ്.

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സാക്ഷരതാപ്രവർത്തനങ്ങൾ വിജയിക്കാത്തതിന്റെ പ്രധാനകാരണം നമ്മൾ സമൂഹ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും തുടർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സാക്ഷരതാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പ്രധാനമായും ഉപകരിക്കേണ്ട പൊതു ഗ്രന്ഥാലയ സേവന സംവിധാനത്തിന് അതർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം നൽകാത്തത് തന്നെയാണ്.

ഇന്നും ഭാരതത്തിലെ അറുപത്താറ് ശതമാനം ജനങ്ങളും നിരക്ഷരരാണ്. വെറും അഞ്ചുശതമാനത്തിനാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സ്കൂളുകളുടെ തലത്തിനമപ്പുറത്തേക്ക് കടന്നുചെല്ലാൻ ആവുന്നത്. അപ്പോൾ നമ്മുടെ തൊണ്ണൂറഞ്ച്ശതമാനം ജനങ്ങൾക്കും അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രങ്ങളെക്കാൾ അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രങ്ങളെയാണ് പ്രധാനമായും ആശ്രയിക്കേണ്ടത്. എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വ്യക്തമാവുന്നു. സാക്ഷരത കൈവരിക്കാൻ അത് നിലനിർത്താൻ, ജീവിതത്തിൽ അത് പ്രയോജന പ്രദമാവാൻ പൂർത്തിയാക്കാനാവാത്ത ഔപചാരികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ തുടർ വിദ്യാഭ്യാസവുമായി കൂട്ടിയിണക്കാൻ ഒക്കെ ജനതയെ സഹായിക്കുവാൻ ആവുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ പൊതു ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുവാൻ ആവും വിധം ഓരോ പൊതു ഗ്രന്ഥാലയവും വായനാ സാമഗ്രികളുടെയും സേവനത്തിന്റേയും കാര്യത്തിൽ സമ്പന്നമായിരിക്കണം അവയുടെ സേവനം സൗജന്യമായിരക്കണം. അത്തരം ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളുടെ പരസ്പര ബന്ധിതമായ ഒരു ശൃംഖല സംസ്ഥാനത്തു് അങ്ങോളമിങ്ങോളം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഏകോപിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ട സംവിധാനം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അവയുടെ തുടർച്ചയായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക വേണ്ട ധനം ലഭ്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥാലയ വിജ്ഞാന വിതരണ സംവിധാനം ഏതൊരു ജനായത്ത വ്യവസ്ഥയുടേയും ആരോഗ്യകരമായ നിലനിൽപ്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതവുമാണ്. അത് നിയമ നിർമ്മാണത്തിലൂടെയല്ലാതെ സാദ്ധ്യവുമല്ല.

ഗ്രന്ഥശാലാ നിയമമാണ് സംസ്ഥാനത്തെ ഗ്രന്ഥാലയ വിജ്ഞാന വിതരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് സമൂഹ വിദ്യാഭ്യാസ സംരംഭങ്ങൾക്ക്വ്യക്തമായ അടിത്തറ പടുക്കേണ്ടത്. അതിലൂടെ സൗജന്യ ഗ്രന്ഥാലയ സേവനം നൽകുന്നതിന്റെ ജനങ്ങൾക്കാകമാനം സ്വയം പഠനത്തിനുള്ളതുല്യമായ അവസരം ലഭ്യമാക്കുന്നതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഗവൺമെണ്ട് ഏറ്റെടുക്കുന്നു. ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ള ഗ്രന്ഥാലയ സേവനം ജാതിമത പ്രാദേശി ഭേദമന്യേ എല്ലാ സാമ്പത്തിക സാമൂഹിക തലങ്ങളിലേയും ജനങ്ങൾക്ക് ലഭ്യമാവുന്നു. ഗ്രന്ഥാലയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വേണ്ട വിധം ആസൂത്രണം ചെയ്യുവാനും എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും വ്യാപിപ്പിക്കുവാനും നിയമ നിർമ്മാണത്തിലൂടെ സാദ്ധ്യമാവുന്നു. ഭരണ പരമായ കാര്യ ക്ഷമത ഗ്രന്ഥാലയ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും കൈവരുന്നു. ഇതിൽ ഏററവും പ്രധാനം ദേശീയ പുരോഗതിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു വിജ്ഞാന വിതരണപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം നിയമ നിർമ്മാണത്തിലൂടെ ഗവൺമെണ്ട് ഏറെറടുക്കുകയും അത് പ്രകടമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ്.

കേരളത്തിൽഗ്രന്ഥാലയനിയമം നിലവിൽ വരാൻ വളരെ താമസിക്കുന്നുവെങ്കിലും അതു കൊണ്ട് മറെറാരു നേട്ടമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് പരിഗണനയിലിരിക്കുന്ന 1985 ലെ പബ്ലിക് ലൈബ്രറീസ് ബിൽ വെളിവാക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ മററ് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിലവിൽ വന്ന ഗ്രന്ഥശാലാ നിയമങ്ങൾ പഠിച്ച് ആ രംഗത്തെ പുരോഗതികൾ വിലയിരുത്തി അവയേക്കാൾ കാര്യക്ഷമമായ ഒരു സംവിധാനം വിഭാവനം ചെയ്യാൻ ഈ ബില്ലിന് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ചുരുക്കം ചില കാര്യങ്ങളൊഴിച്ചാൽ 1985 ലെ പബ്ലിക് ലൈബ്രറീസ് ബിൽ മററ് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥാലയ നിയമങ്ങളുടെ നല്ല അംശങ്ങളെയൊക്കെയും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ബില്ലിന്റെ പീഠികയിൽ പറയുമ്പോലെ കേരള സംസ്ഥാനത്തു് പബ്ലിക് ലൈബ്രറികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും അവ നടത്തുന്നതിനും ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും ലൈബ്രറി സേവനം സമഗ്രമായി വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന കേരളത്തിലെ വിജ്ഞാന സേവന മേഖലയിൽ അസാമാന്യമായ പുരോഗതിയുണ്ടാക്കാനാവുന്ന ഈ മന്ത്രി സഭക്ക് എന്നും അഭിമാനിക്കാനാവുന്നൊരു സാമൂഹ്യ നിയമം തന്നെയായിരിക്കും ഇത്.